

[Jens Thomsen.]

som Schweiz har sikkert haft stor Fordel af saadan Tilflytning.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard udtalte ved første Behandling, at Andelsselskaberne burde medtages under Beskatningen. Jeg kan tiltræde denne Tankegang, hvad Formuebeskatningen angaar. Med den Formuebeskatning, vi har, er det urimeligt, at der enkelte Steder kan opsamles store Formuer, der unddrages Beskatning; alle Formuer bør beskattes uden Hensyn til, om de tilhører Andelsselskaber, Forsikrings-selskaber eller Fagforeninger. Vor største Formueejer her i Landet er nok De samvirkende Fagforbund, der vel ejer mere end 100 Mill. Kr. Hvis en Privatmand var Ejer af en saadan Formue, skulde han i Formueskat betale 1 495 545 Kr., hvortil kommer, at Skatten her forhøjes med 40 pCt. eller med 598 218 Kr., altsaa en samlet Formueskat af 2 093 763 Kr.

Vi har dog ogsaa en Betænkelighed ved den store Formuebeskatning, og det er den, at den modvirker en Rentesenkning, og man maa jo erkende, at som Forholdene ligger her i Landet, var en virkelig gennemgribende Rentesenkning paatrængende nødvendig. Men vi kan, som sagt, give vor Tilslutning til den foreliggende Lov som en Kriselov.

Aksel Larsen: Ved første Behandling af Lovforslaget erklærede jeg, at mit Parti kunde tiltræde det, og denne Erklæring ønsker jeg at gentage. Vi har heller ingen Indvending mod de af Udvalget stillede Ændringsforslag; de er jo i øvrigt af teknisk Art.

Jeg erfarer, at de ærede Medlemmer Hr. Frits Clausen, Hr. Th. M. Andersen og Hr. Aage Henriksen har trukket de af dem stillede Ændringsforslag tilbage. Jeg kan da spare mig de Bemærkninger og Forespørgsler, jeg havde til det paagældende Parti i Anledning af selve Ændringsforslagene. Men jeg kan ikke tilbageholde et Spørgsmaal om, hvad det er, der, siden Ændringsforslagene blev stillet, har foranlediget Kreditforeningsdirektør Poul Rasmussen til at skifte Sind.

Endelig ønsker jeg, ihvorvel det ikke direkte vedrører det foreliggende Lovforslag, at rette en Henstilling til Regeringen og den højtærede Finansminister. Jeg mener, det maa være tilladt, naar man ved denne Behandling kan diskutere Spørgsmaalet vedrørende Beskatningen af Andelsselskaber og Brugsforeninger o. s. v., der jo ikke direkte henhører under dette Lovfor-

slag. Henstillingen gælder Beskatningen af Søfolk. Nu er de fleste Søfolks Indtægter jo af en saadan Art, nemlig saa lave, at de skal svare meget lidt eller maaske ingenting i Statsskat. Imidlertid er der jo nu paa Grund af Krigssituationen og den dermed forbundne Forøgelse af Livsfaren ved at færdes paa Søen indført et særligt, om end ret beskedent, Krigstillæg for Søfolk. Jeg henstiller til Regeringens Overvejelse, om ikke dette Krigstillæg bør fritages for Beskatning saavel til Staten som til Kommunerne. Det er min Opfattelse, at man ikke paa nogen Maade har Ret til at regne dette Krigstillæg for at være en ordinær Indtægt, endsige Løn, det er en Risikopræmie, der betales de paagældende, fordi de sætter Helbred eller Liv i Vove for at opretholde Danmarks Samhandel med Omverdenen. Det forekommer mig derfor, det vilde være rimeligt at fritage dem for at betale Skat af den Indtægt, de har gennem dette Krigstillæg.

Svend E. Johansen: Under første Behandling af Lovforslaget om Forhøjelse af Formue- og Indkomstskatten blev fra flere Side den Betragtning gjort gældende, at det var lovlig hurtigt at skride til disse Forhøjelser; med andre Ord, man hævdede den Opfattelse, at der var god Tid til at overveje Spørgsmaalet nærmere. Der kan vist ogsaa være al mulig Grund til at gaa stille og forsigtigt til Værks, naar det drejer sig om Skatteforhøjelser, for ingen, heller ikke Finansministeren, benægter, at en Forhøjelses Gennemførelse betyder tunge Byrder for dem, den rammer, Byrder, der vil fremkalde lidet ønskelige Virkninger i Erhvervslivet. Vi har faaet en Forhøjelse af Forbrugsafgifterne, nu følger en Forhøjelse af de direkte Skatter, og der er fremsat Forslag om en Forøgelse af Skatkammerbeviserne. Det er de klassiske Veje til Fremskaffelse af Penge til den slunkne Statskasse, Finansministeren her har betraadt. Men hvorfor stadig følge disse fladtraadte Veje? Tiden er ekstraordinær, og Problemerne, der melder sig med Krav om Løsning, og som kræver ekstraordinære Midler for at kunne løses, maa ogsaa kunne kræve, at Løsningen finder Sted ad nye og andre Veje.

Jeg vil her gerne henlede Finansministerens Opmærksomhed paa de arbejdsfrie Indtægter. Skal disse Indtægter, der ikke skyldes nogen Arbejdsindsats, men alene har Muligheden for Udbytning af andres Arbejdsindsats som Grundlag, stadig gaa Ram forbi? I Folketingstidenden for 1937—38,